

Romana Szalaiová

TAJNÁ

ZÁHRADA

LÁSKY

B
Faronetka



Tajná zahrada lásky

PRAHA 2008

Romana Szalaiová: Tajná zahrada lásky

Vydání první

Copyright © 2008 Romana Szalaiová

All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz
v roce 2008 jako svou 1354. publikaci

Přebal a vazba © 2008 Ricardo a Baronet

Ilustrace na přebalu © 2008 Martina Kysucká

Odpovědná redaktorka Marie Hošková

Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3

Tisk a vazba:  **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978 80 7384 329 8

BARONET

Praha 2008

Romana Szalaiiová

Tajná zahrada lásky



*Všechno pomíjí – vzpomínka na slova,
na polibky, na milostná objetí,
ale souzvuk duší je nesmazatelný.*

Romain Rolland

Obsah

DÍL PRVNÍ: PAPRSKY NADĚJE

I	Hra s ohněm	13
II	Sysifovská zkouška	31
III	Boj o lásku	48
IV	Nový domov	66
V	Odstupné za něhu	88

DÍL DRUHÝ: OSTROVY ŽIVOTA

VI	Čas odvěty	109
VII	Studna pocitů	127
VIII	Osudové setkání	146
IX	Nitky citů	164
X	Konečně spolu	185

EPILOG	201
------------------	-----

Díl první:
PAPRSKY NADĚJE

I

HRA S OHNĚM

Otevřenými balkonovými dveřmi malého panelového bytu províval dovnitř čerstvý jarní vánek. Nadouval zác-lonu a zvenku bylo slyšet tiché zvonění na šňůrce zavě-šeného cingrlátka doprovázené cvrlikáním ptáků.

Alena se vzbudila jako první, zdvihla hlavu a spoko-jeně se přivinula ke svému manželovi. Její největší chlouba, vlasy dlouhé až po pás a černé jako antracit, teď noční milování zacuchalo a rozprostřelo po polštáři jako havraní křídla.

Políbila svého Robina na snědá záda a usmála se, když se k ní obrátil. Lehce jí zdvihl bradu a opětoval úsměv.

„Netuším, jak to děláš, Popelko, ale jsi den ode dne hezčí.“

„Musíš mi to pořád připomínat?“ hněvala se na oko. „Ano, seznámili jsme se sice v Popeleční středu. Ale to, jak jsem zakopla při hostii o koberec a porazila přitom faráře, nepovažuji za největší den svého života.“ Robin se rozesmál. Přitáhl si ji blíž a začal ji lechtat, až oba rozdovádění jako kořata splynuli v dlouhém polibku. Pak ji pohladil na břišku a ona viděla v jeho očích touhu, ale rázně vstala, přehodila přes sebe župánek a vyšla na balkon.

Robin za ní přišel až za chvíli a objal ji kolem ramen.

„Ty na to zase myslíš, vid’?“

Alena přikývla, a když spatřila z balkonu ženu s ko-čárkem, stouply jí slzy do očí.

„Musíš si přestat neustále vyčítat, že jsi neplodná. A pochop už taky mě, že o adopci vůbec nechci uvažovat.“

„Je to docela výška, co?“ pohlédla Alena dolů z balkonů. „Kdyby odtud někdo přepadl, zbyl by z něj jen flek... Panebože, ten čas letí,“ lekla se vzápětí a otřela si nenápadně slzu. „Do hodinky musím být v práci. Proto teď půjdu do sprchy, úplně sama, a ty zůstaneš tady,“ usmála se na něj koketně a nechala ze sebe sklouznout na zem župánek. Teprve potom vzala pečlivě srovanou hraničku s čistým oblečením a nahá odkráčela z ložnice.

Alena v koupelně krátce pohlédla do velikého zrcadla. Měla sice atletickou postavu, přesto se zdála křehká a maličká. Vzala svá malá ňadra do dlaní a znovu zvažovala to, že by jako vánoční dárek dala Robinovi i sobě vylepšení svých prsou silikonovými implantáty. Odvrátila se a začala se sprchovat.

Vyběhla z koupelny jako štvané zvíře, podívala se na hodinky a řekla: „Já to takhle do televize nestihnu.“

„Hodím tě tam svým sportákem,“ nabídl jí Robin ochotně.

„Teď by to bodlo, ale dobře víš, jaký mám na to auto názor. Je nebezpečné.“

„Miláčku, je to přece jaguár, a ti bývají nebezpeční, ale jinak... Jsou prostě nádherní. Vím to z cestopisu.“

„Pojď ke mně, hlupáčku,“ prohodila a objala ho. „Tak mi ukaž, co ten tvůj stroj dokáže. Protože jinak to nezvládnu a zase mi ta baba Saurová strhne prémii,“ vycedila Alena jméno své šéfové doslova mezi zuby. Pracovaly obě ve veřejnoprávní televizi jako maskérky. Nenáviděly jedna druhou a obě to o té druhé věděly. Snad v tom byla i pracovní řevnivost.

„Jen klid, fialko. Dorazíme včas,“ zacinkal Robin klíčky od vozu.

Sjeli výtahem do přízemí a Alena sedla dnes poprvé do auta, proti jehož koupi byla hned od počátku. Byl to Robinův miláček a stál ho podstatnou část úspor. Vydělal si jako architekt sice slušné peníze, ale slibovali si

dovolenou v příjemném letovisku u moře. Teď mohli tak nanejvýš na Rujánu, kde je voda ledová i v létě, a pak, jak jí řekla kolegyně z maskérny Běta, tam skoro neustále fouká studený, vlezlý vítr.

Mezitím svištěli ulicemi a Alena si nemohla nepovšimnout, jak Robin při jízdě riskuje.

„Tak a už jsme tady,“ prohodil pyšně a přešel rukou přes ovládací pult, jestli není zaprášený.

„Pomalů začínám na to auto žárlit,“ škádlila Alena svého muže, „vysekl jsi mu už tolik poklon, že to možná předčí i naše líbánky.“

„To ne, nikdy nic nepřemůže můj vztah k tobě, pamatuj si to. Dobýval jsem tě dva roky a zoufal jsem si, než jsem tě dostal pod čepec, vždyť to musíš cítit,“ vzal její drobnou ruku a přitiskl si ji na srdce. „Kdybych měl o tebe přijít... Znáš přece plno herců a jistě tě lákají k sobě do pelíšku, Popelko.“

„Někdy,“ usmála se a potom vážně dodala: „Prosím tě, nejezdí už s tím autem tak rychle. Moc se o tebe pak bojím.“

„Kdybych chtěl jezdit pomalu, koupil bych si velorex, lásko,“ zasmál se, zamával jí a zmizel v jedné z bočních ulic.

Alena se prokázala na vrátnici a vrátný se jí omluvil: „Je to jen formalita, paní Toufarová, vždyť víte. Hezký den.“

„I vám, nápodobně.“

Rychle pospíchala do maskérny a tam už na ni čekala fronta dětí, které byly vybrány do jedné soutěže družstev.

„Čauky, Alčo,“ ozvalo se za ní.

„Nazdar, Běto. Ani se snad nestačím převléct. Co to má být?“ zajímala se o její dílo.

„Strašidlo, do jedné pohádky. Byla to fuška, proměnit tak hezkého chlapa ve zrůdu,“ zalaškovala Alžběta. „Ne! Nesmějte se, fešáku, nebo tu masku zničíte.“

Stará Saurová se věnovala jedné z hlasatelek a probodla Alenu nepřátelským pohledem.

„Dobré ráno, paní Toufarová. Nebo už dopoledne? Jestli vás práce maskérky neinspiruje, máte možnost pracovat někde jinde.“

„Dělám svou práci profesionálně, a vy to zatraceně dobře víte. A pak – přišla jsem přece včas,“ oponovala jí klidně Alena. Vždycky měla pocit, jako by jí stará Saurová, zmalovaná podle jejího mínění jako poslední šlapka, viděla až pod šaty.

Alena už nestála o to s ní více polemizovat. Přehodila tedy přes sebe zástěrku a začala děti jedno po druhém pudrovat, aby se jim při natáčení neleskly tváře. Myslela přitom na Robina a na to, že bylo šťastnou volbou provdat se za něho. Cítila jeho lásku, a jak jí jednou řekla Běta, rozkvétala den za dnem jako růže.

Ale někdy ji Robin také lekal tím, že až přehnaně miloval všechno nebezpečné. Všechny adrenalinové sporty ho lákaly a nikdy nedal na její rady. Jeho největším snem bylo jet do Afriky, putovat v džípu krajinou a filmovat zvířata, zvláště lvy. Snil o tom až příliš často a ona pak netušila, jestli má Robin radši z jejího hlediska *šilené* nápady nebo ji. Bála se, že boj se lvy a opicemi nemůže vyhrát, ale zakázala si o tom více přemýšlet. Začala totiž připevňovat jednomu z herců přičesek a tak se do toho vžila, až na své znepokojení úplně zapomněla.

Cestou domů Alena přemýšlela, že je to vlastně už tuto neděli přesně dva roky, co se zcela spontánně a narychlo vzali po dvouleté známosti a žili spolu s Robinem jako manželé. Zajímalo ji, jestli na to malé výročí její muž nezapomněl, ale nechtěla ho uvádět do rozpaků, kdyby se mu to vykouřilo z hlavy.

Odemkla dveře svého bytu a zjistila, že Robin ještě nedorazil domů. Dala si bleskovou sprchu a potom se podívala na hodiny.

Povzdychla si a došla zamyšleně pro diář. Měla v úmyslu pozvat několik přátel a nyní pečlivě sepisovala

svým kudrlinkovým rukopisem, co je třeba koupit k po-
hoštění.

Robin vtrhl domů jako hurikán, vzal Alenu do náruče a roztočil se s ní: „Dnes jsem byl povýšený! Lásko, budu teď jako vedoucí architekt spořit peníze na naši cestu kolem světa. V důchodu si to pak užijeme,“ posadil si ji na klín. „A ještě zbude i na naši dovolenou. Nemluvil jsem o tom, dokud to nebylo jisté.“

„Robine, já se už na tebe nezlobím, že jsi vybral peníze a koupil jsi toho jaguára. Ale moc riskuješ. A pak, chtěl jsi přece do Afriky. Rozmyslel sis to konečně?“ zasvítily jí oči radostí.

„Ne, ale pojedu tam až později. Nezlob se na mě, ro-
zinko. Je to přece můj celoživotní sen. Kromě toho privilegia, kdy jsem tě směl poprvé políbit... Byla jsi tak sladká,“ podotkl, zatímco se svlékal, a pak také zamířil do sprchy.

„Robine,“ objala ho, když se vrátil, „já tě miluju. Ne-
trap mě už.“

„To vážně nechci. Dobře, budu svoji energii vybíjet ve fitcentru. Ale protože tu nikde nevidím rotoped,“ polídl ji po obnažených zádech, „rád bych ji vyčerpал jiným způsobem.“

Alena se klokotavě rozesmála, když si ji přehodil přes rameno jako srolovaný koberec a potom hodil na měkké lůžko.

„Tak ty si mě pleteš s rotopedem? No počkej,“ hryzla ho do příliš zvědavé ruky a chtěla uniknout jeho žhavým dotekům. Nakonec, přemožena jeho zkušenými dlaněmi, podlehla, ačkoliv se zprvu snažila uniknout.

Prudce dýchala po milování a se smíchem se zeptala, kde se tohle naučil.

„Snad nežárlíš, rozinko,“ škádlil ji a pak ji obrátil na záda a sklonil se nad ní, aby mohl číst v jejích hnědých očích.

„Nežárlím,“ vzepnula se jako klisna a chtěla se Robinovi vymanit. Oba se kočkovali a pak ji Robinovy velké

a horoucí ruce opět rozpálily. Vzal si ji zezadu a Alena začala hlasitě sténat. Když bylo po všem, odešli do sprchy.

„Nesmíš, má kočička, v noci tak mňoukat, nebo vzbuďíš sousedy,“ usmál se spokojeně.

„Víš, že nás už brzy čeká výročí?“ prohodila, jako by o nic nešlo.

„Výročí... Tvůj otec dostane na akademické půdě znovu funkci lektora, i přes ten infarkt?“ hádal Robin.

„Ano, to taky,“ zvažněla Alena. „Celá má rodina mu to rozmlouvá, ale on doslova řekl – neberte mi mou práci, smysl mého prašivého života...“

„Tak co se vlastně děje, miláčku?“ zeptal se, právě když mu Alena myla záda.

„Tuhle neděli budeme už druhý rok manželé. Myslela jsem, že by bylo hezké pozvat pár přátel a oslavit to. Jen opravdu nejbližší lidi. Děkuju, to už stačí, lásko,“ odstrčila jeho ruku s mycí houbou, když jí službu s mytím zad oplatil.

„Je před námi víkend. Co podnikneme?“ obrátil se k ní Robin, zatímco se oblékali. „Tedy než bude ta oslava.“

„Víš, slíbila jsem, že přijdu v neděli dopoledne do psího útulku pomáhat,“ poopravila mu uzel na kravatě a potom k němu zdvihla tvář.

„Nevážíš si asi moc našich vzácných společných chvil,“ vzal ji vzápětí za ramena. „Život je krátký, a to nejdražší, společné dny, vybíráme jako samozřejmost z truhlice života, až je účet zpečetěný, a co bude pak... kdo ví.“

„Teď nemyslíš jako křesťan, miláčku. Spíš jako filozof,“ pohladila ho po tváři. „Věděl jsi přece už před svatbou, že kynologie je můj velký koníček. A psa mít doma nemůžu, protože si to nepřejesh.“

„Vyčítáš mi to?“ blýskl po ní zkoumavým pohledem.

„Ne, lásko.“

„Víš ty co? Chovej se ke mně jako k psovi. Dej mi najíst a pak mě pusť ven.“

Rozesmálo ji to a podotkla: „Nevím, co bych si bez tebe počala. Vždyť můžeš jet do útulku se mnou. Alespoň jednou, udělej mi tu radost.“

„Dobře,“ povzdechl si, „podívám se tam s tebou na tvou dobrovolnou práci, když ti na tom tolik záleží... Musím to přece své kočičce splnit. Teď mě ale omluv, spěchám do práce,“ pohlédl na hodinky. „Dneska jsem poprvé v roli *velkého šéfa*.“

„Tak zlom vaz,“ křikla za ním a pak, když ještě obkroužila své rty leskem s jahodovou vůní, se vydala také do práce.

Dorazila ke své felicii, která začala už na vícero místech prokvétat rží, ale Alena na ni byla prostě zvyklá. Motor chytil až na pátý pokus, a tak si v duchu řekla, že si tím pro dnešek snad svou porci smůly už vybrala.

Po několika kilometrech jízdy však Alena uvízla v dopravní zácpě. V duchu se jí vybavila tvář staré Saurové, její triumfálně vypoulené oči, a popadl ji vztek. Zatím se přímému střetnutí se svou šéfovou vyhýbala, aby nepřišla o práci, kterou milovala.

Mezitím však v autě rozzuřeně přeříkala snad všechny nadávky, co знала. Potom se kolona konečně dala do pohybu.

Přijela pozdě o tři čtvrtě hodiny a vlastně už ani nepospíchala, protože usoudila, že na nějaké minutě navíc už stejně nesejde.

Pozdravila se s kostymérkou Petrou, kterou obletovali snad všichni chlapi, a ta na ni vesele zamávala. Petra byla také brunetka, ale s krátkými vlasy a její oči měly zvláštní, nafialovělou barvu.

„Nemohla bych se projet ve tvém jaguárovi?“ zeptala se a její pohled zářil zvědavostí.

„On v něm teď jezdí můj muž,“ řekla jí Alena po pravdě.

„To jsi vážně nenechala sepsat smlouvu o polovičním vlastnictví?“ podivila se Petra. „Chlapům nesmíš tolik věřit. Jsou to sígři a egoisti.“

„Ne, já Robinovi důvěřuju. Nechceš mi ho přebrat, že ne?“ zadívala se Alena na Petřina krásně tvarovaná ústa.

„Můžu mít, kterýho chlapa chci. Ale ty jsi jednou moje kamarádka, a ty já nepodrážím.“

„Dobře, já ti tu jízdu zařídím. A ještě něco, pozdravuj ode mě Radku,“ vyřkla jméno kolegyně Petry z kostymérny.

„Měj séé!“ protáhla Petra větu a zamávala ze schodů. Někteří muži říkali, že je její zvyk s protahováním hlásek sexy. Zobali jí prostě z ruky.

Alena ještě chvíli přemýšlela, jak zpacifikovat svou šéfkou Saurovou, zhluboka se nadýchlá a pak zamířila do maskérny.

Bylo v ní kupodivu prázdno, a tak poprvé v této místnosti začala líčit samu sebe. Když byla hotová, spokojeně se podívala na výsledek. Pak vběhla dovnitř Běta.

„Saurová měla mozkovou příhodu,“ vysypala ze sebe Alenina kolegyně.

„Tohle bych jí nepřála, to ne,“ začaly se Aleně trochu třást ruce.

„Prý, kdyby ses po ní ptala, ti mám vyřídit, že jsi nejlepší maskérka, se kterou spolupracovala.“

„A bylo to, Běto, taky hlavně proto, že mě nešetřila, šla po mně a nenechala mě na pokoji. A tomu řemeslu jsem se vlastně naučila od ní. Hned za ní jedu do nemocnice.“

„Nejezdi tam, bylo by to zbytečné,“ zadržela ji Alžběta za paži.

„Proč?“ zeptala se Alena důrazně.

„Protože jí to zasáhlo mozek a vůbec by tě teď už nepoznala. Nepoznává ani lidi ze své rodiny,“ vysvětlila jí Běta. „Strašně se to s ní zhoršilo.“

Alena si sedla a zakryla si tvář rukama.

„A kdo to tu teď bude pískat?“ promluvila po dlouhé době.

„Ruda,“ ohlédlá se Běta prudce na Alenu.

„Ten nekňuba, co vyrábí paruky?“ podivila se ještě a pak si zhluboka povzdechla.

„Víš co, dnes půjdeme z práce dřív, to je první Rudovo rozhodnutí,“ podotkla Běta.

Alena si přehodila ležérně kabelu přes rameno a pomalu odcházela.

„Tak se zatím měj,“ rozloučila se se svou kolegyní, která ještě smetala vlasy z ostříhané paruky.

Venku Alena chvíli bloumala, sedla si na lavičku a pak ji náhle napadlo, že překvapí Robina v práci. Zlepšila se jí nálada a hned se vydala na cestu.

Stará felicie, kterou měla už vážně chuť vyměnit za lepší auto, dovezla Alenu bez problémů až před poměrně vysokou budovu s kouřově zbarvenými okny, kde se nacházely kanceláře. Zdvihla hlavu vzhůru a hádala, která okna patří k té Robinově.

Cestou od vřátnice, než vyjela výtahem, si neustále opakovala, kudy má jít, a zároveň se snažila zapamatovat si číslo kanceláře. Moc se na svého muže těšila, a proto ji šokovalo, když uviděla v jeho kanceláři nápadně oblečenou blondýnku. Popíjeli kávu a něčemu se smáli. V tu chvíli toužila Alena někam utéct a nikdy už Robina nespatřit.

Dříve, než opravdu zmizela, na ni Robin radostně zavolal. Hned byl u ní, zatímco blondýnka seskočila z rohu jeho pracovního stolu, kde předtím seděla, a zeptala se, jestli má přinést kávu pro paní *šéfovou*.

„Dovol, abych ti představil svou sekretářku Evu,“ snažil se Robin zažehnat dusno, které se vznášelo ve vzduchu.

„Těší mě, já jsem Alena,“ přijala nabízenou ruku.

„Evo, dones tu kávu,“ nařídil Robin a hned potom obrátil pohled ke své ženě a vzal ji za obě ruce.

„Tak vy si tykáte od prvního dne, co nastoupila? Co bude příště? Uvidím tě, jak jí to děláš tady na tom stole? Neměla jsem za tebou vůbec jezdit.“

„Počkej, miláčku, já ti nikdy, zapamatuj si to – NIKDY – nevěrný nebyl. Kdybych to chtěl udělat, řekl bych ti o tom dopředu.“